03/12/2020

«Ενα σωματικό ή ψυχικό μειονέκτημα μπορεί να γίνει από φραγμός, γέφυρα»

/ Επικαιρότητα

«Είναι πολύ σημαντικό να ενημερώσουμε, να αφυπνίσουμε, να ευαισθητοποιήσουμε την κοινωνία μας απέναντι στους ανθρώπους με αναπηρία» τονίζει η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαρόπουλου σε μήνυμά της για την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία.

Όπως επισημαίνει η Πρόεδρος «οφείλουμε να διασφαλίσουμε την αξιοπρέπεια και την ευημερία τους. Πρώτα απ' όλα, φροντίζοντας να απαλλάξουμε την καθημερινότητά τους από τα εμπόδια που την δυσχεραίνουν – ξεκινώντας από το απλούστερο, την πρόσβαση σε μεταφορικά μέσα, κτίρια, υπηρεσίες και αγαθά και φτάνοντας ως την δυνατότητα για ισότιμη για ισότιμη υγειονομική περίθαλψη και αποκατάσταση, ισότιμη εκπαίδευση, καλλιέργεια δεξιοτήτων και ευκαιρίες απασχόλησης».

Παράλληλα, μας καλεί να στοχαστούμε τι σημαίνει για τους ανθρώπους με αναπηρία να τους καταδικάζει ένα σωματικό τους ελάττωμα στον κοινωνικό αποκλεισμό, ή να τους υποχρεώνει να ζουν στις παρυφές της κοινωνίας, ανήμποροι να εκπληρώσουν τον κοινωνικό ρόλο που θα ήθελαν και θα μπορούσαν να επιτελέσουν.

Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας συνομίλησε, επίσης, διαδικτυακά με τον Πρόεδρο της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία Ιωάννη Βαρδακαστάνη, ο οποίος την ενημέρωσε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι συμπολίτες μας με αναπηρία, με ιδιαίτερη έμφαση στις επιπλέον δυσκολίες που οφείλονται στην πανδημία.

Ακολουθεί ολόκληρο το μήνυμα της ΠτΔ Κατερίνας Σακελλαροπούλου για την Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία:
«Η Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία, που καθιερώθηκε από τον ΟΗΕ εδώ και τριάντα περίπου χρόνια, μας δίνει την αφορμή να μιλήσουμε για ένα ζήτημα που δεν καταλαμβάνει στον δημόσιο διάλογο τον χρόνο ο οποίος του αναλογεί. Είναι ένα ζήτημα που αφορά ένα 10% των συμπολιτών μας (σ' αυτό περίπου το ποσοστό υπολογίζονται τα άτομα με αναπηρία στη χώρα μας) αλλά και ένα επίσης υψηλό ποσοστό που αντιστοιχεί στους οικείους τους, στο οικογενειακό τους περιβάλλον. Και είναι ένα ζήτημα που δεν αφορά μόνο τις σωματικές, διανοητικές ή ψυχολογικές διαφορές τους από όσους είναι «φυσιολογικοί», ούτε τους ατομικούς περιορισμούς που απορρέουν στην πράξη απ' αυτές τις διαφορές. Αφορά τον τρόπο με τον οποίο οι κοινωνίες υποδέχονται την αναπηρία, τον τρόπο με τον οποίο την «κατασκευάζουν» θα τολμούσα να πω, καθιστώντας τους ανθρώπους που δεν πληρούν τα απόλυτα κριτήρια της αρτιμέλειας, της σωματικής ακεραιότητας, της ψυχικής υγείας πραγματικά ανάπηρους. Και ο τρόπος αυτός είναι ο αποκλεισμός τους από το δικαίωμα της πλήρους συμμετοχής στο κοινωνικό γίγνεσθαι, η εξώθησή τους στο περιθώριο και την εξάρτηση, η αποστέρηση, με δυο λόγια, του θεμελιώδους δικαιώματος στην αξιοπρέπεια.

Ας στοχαστούμε, λοιπόν, σήμερα, αλλά και κάθε μέρα, τι σημαίνει για τους ανθρώπους με αναπηρία να τους καταδικάζει ένα σωματικό τους ελάττωμα στον κοινωνικό αποκλεισμό, ή να τους υποχρεώνει να ζουν στις παρυφές της κοινωνίας, ανήμποροι να εκπληρώσουν τον κοινωνικό ρόλο που θα ήθελαν και θα μπορούσαν να επιτελέσουν. Τι σημαίνει η αδυναμία τους να αλληλεπιδράσουν με τους άλλους ανθρώπους, πόση απομόνωση, μοναξιά, ματαίωση, πόσα προβλήματα ταυτότητας και αυτοσεβασμού μπορεί να προκαλέσει η αδυναμία αυτή. Πόσο απάνθρωπες συχνά καταλήγουν να γίνονται οι προκαταλήψεις και οι φόβοι μας απέναντι σε όσους αποκλίνουν από το στερεοτυπικά «φυσιολογικό». Πόσο εξοργιστικό και καταπιεστικό είναι για τους ίδιους να αντιμετωπίζονται με συγκατάβαση ή με οίκτο.

Είναι πολύ σημαντικό να ενημερώσουμε, να αφυπνίσουμε, να ευαισθητοποιήσουμε την κοινωνία μας απέναντι στους ανθρώπους με αναπηρία. Οφείλουμε να διασφαλίσουμε την αξιοπρέπεια και την ευημερία τους. Πρώτα απ' όλα, φροντίζοντας να απαλλάξουμε την καθημερινότητά τους από τα εμπόδια που την

δυσχεραίνουν – ξεκινώντας από το απλούστερο, την πρόσβαση σε μεταφορικά μέσα, κτίρια, υπηρεσίες και αγαθά και φτάνοντας ως την δυνατότητα για ισότιμη υγειονομική περίθαλψη και αποκατάσταση, ισότιμη εκπαίδευση, καλλιέργεια δεξιοτήτων και ευκαιρίες απασχόλησης. Και παράλληλα φροντίζοντας να υπερβούμε τα ψυχικά εμπόδια – τον εφησυχασμό, την αδιαφορία, την αμηχανία ή την προκατάληψη – που μας καθηλώνουν σε στερεότυπα και δεν μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε ότι η αναπηρία είναι ένα κομμάτι της ανθρώπινης ύπαρξης, ότι η ατέλεια δεν σημαίνει ανικανότητα και ότι ένα σωματικό ή ψυχικό μειονέκτημα μπορεί να γίνει από φραγμός, γέφυρα. Οι ιστορίες των μεγαλοφυών ανθρώπων με αναπηρία, από την Έλεν Κέλερ ως τον Στήβεν Χώκινγκ, το αποδεικνύουν».